

Arrest

nr. 216 915 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 5 december 2018 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 23 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 januari 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 21 september 1987 te Sabaneta in de staat Barinas. U woonde heel uw leven in Sabaneta en de stad Barinas. U woonde in Venezuela samen met uw ouders, uw drie zussen en een broer. U studeerde in 2013 af aan de universiteit en werkte gedurende zes jaar en vijf maanden aan de eerste gemeentelijke rechtbank van Barinas als assistent-advocaat. U was lid van de PSUV en diende verplicht deel te nemen aan marsen van de regering.

Eind juni 2016 nam u voor de eerste keer deel aan een mars van de oppositie omdat u het beu was dat de grond- en mensenrechten van de Venezolanen werden geschonden. U had immers door uw werk bij de rechtbank zelf de vervolgingen kunnen zien van de opposanten. Ongeveer tien uur na de protestmars kreeg u een eerste dreigtelefoontje waarin u werd verteld dat men u had gezien in de mars en men u zou vermoorden aangezien u een landsverrader zou zijn. Uw bedreigers wisten ook dat uw familie tot de oppositie behoorde. U kreeg de volgende dagen in totaal acht telefonische bedreigingen. U denkt dat u tijdens de protestactie werd gezien door infiltranten van de regering. Naar aanleiding van de telefonische bedreigingen besloot u onder te duiken in het huis van uw grootmoeder te Sabaneta. U verliet Venezuela op 18 juli 2016 per vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek. Ongeveer drie à vier maanden na uw vertrek uit Venezuela kwamen de colectivo's naar uw wijk in de stad Barinas om u te zoeken. Ze beschadigden huizen, beschoten uw voordeur en riepen uw naam. Uw zus S.(...) belde u op, op het moment dat de colectivo's uw huis binnenkwamen. De colectivo's werden uiteindelijk verjaagd door de burens die naar buiten waren gekomen en op potten begonnen te slaan. Tijdens uw verblijf op de Dominicaanse Republiek reisde u in januari 2018 nog éénmaal terug naar de Venezolaanse hoofdstad Caracas om uw moeder te zien. U verbleef in een hotel in Caracas gedurende één maand en liet uw moeder vanuit Barinas overvliegen. U verliet Venezuela weer in februari 2018 en vloog opnieuw naar de Dominicaanse Republiek. U verliet uiteindelijk de Dominicaanse Republiek op 5 december 2018 per vliegtuig naar Europa met als doel de Spaanse nationaliteit aan te vragen. U landde op 5 december 2018 op de luchthaven van Zaventem en werd er tegengehouden omdat uw reismotief onduidelijk was. U diende vervolgens tijdens uw aanhouding op 5 december 2018 een verzoek in om internationale bescherming. In afwachting van de behandeling van uw aanvraag werd u overgeplaatst naar het transitiecentrum te Steenokkerzeel. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela de regering daar u als landsverrader wordt beschouwd omwille van uw deelname aan een oppositiemars.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw identiteitskaart, uw werkbadge en een foto van het embleem van de rechtbank; zes foto's met uw collega's bij de rechtbank; identiteitsdocumenten van uw familie in Spanje; een rapport over politieke vervolging in Venezuela; drie foto's van demonstraties; vier persartikels betreffende demonstraties; een foto van een deur met kogelinslagen; uw certificaat als advocate; uw diploma's van het middelbaar en universitair onderwijs; het paspoort van uw vader en van uw grootvader; de identiteitskaart van uw moeder; documenten in verband met uw geplande nationaliteitsaanvraag te Spanje, zoals geboortecertificaten en andere documenten die uw verwantschap met uw vader moeten aantonen; een tewerkstellingsattest van de rechtbank in verband met uw loon; een foto van uw zus S.(...) die aan een protest deelneemt; een videofragment; en een tewerkstellingsattest in verband met de duur van uw tewerkstelling bij de rechtbank.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest de Venezolaanse overheid omwille van uw ontmaskerde deelname aan een protestmars. Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw terugkeer naar Venezuela in januari 2018 vanuit de Dominicaanse Republiek, nadat u Venezuela had verlaten op 18 juli 2016 uit vrees voor vervolging door de overheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud met het CGVS d.d. 18 december 2018, hierna CGVS1, p.4-6). U verklaart dat u terugkeerde om uw moeder te helpen en haar geld te geven (CGVS1, p.5). Deze twee redenen weerlegt u echter zelf tijdens uw tweede onderhoud. Zo vertelt u tijdens uw tweede onderhoud dat uw moeder was hersteld van haar operatie en u haar liet overvliegen vanuit Barinas naar Caracas zodat u haar kon zien in een hotel (zie notities van het persoonlijk onderhoud met het CGVS d.d. 10 januari 2019, hierna CGVS2, p.14-15). Gezien uw moeder blijkbaar voldoende hersteld was om het vliegtuig naar Caracas te nemen, een vlucht van 40 minuten, lijkt het, gezien het veiligheidsbelang voor uw persoon, merkwaardig dat zij niet gewoon doorvloog naar de Dominicaanse Republiek zelf, een extra vlucht van slechts anderhalf uur (zie info administratief dossier). U zegt dat uw moeder niet te lang mag vliegen en de vlucht naar Caracas maar een half uur is (CGVS2 p.15). Van de luchthaven in Santa Domingo naar uw woonplaats Santiago zou het nog eens drie uur rijden zijn, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.15). Deze redenering snijdt geen hout daar u eerder stelde dat uw moeder reeds hersteld was van haar operatie en ze schijnbaar in staat was om te vliegen naar Caracas (CGVS2 p.14-15). Dat u haar diende geld te geven tijdens uw terugkeer ondermijnt u ook door tijdens uw tweede onderhoud te stellen dat u reeds vanuit de Dominicaanse Republiek geld overschreef naar uw familie in Venezuela (CGVS2 p.4). Iets wat uw familie in Spanje ook deed (CGVS2 p.4).

Wanneer u dan wordt geconfronteerd met de inconsistentie dat u een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw land van nationaliteit, maar u wel terugkeerde nadat u in veiligheid was, stelt u dat u enkel in de hoofdstad Caracas verbleef en dat uw woonplaats ver verwijderd is van Caracas, u terugkeerde omwille van de ziekte van uw moeder en u uw hotel niet buitenkwam (CGVS1 p.16). Het mag duidelijk zijn dat uw antwoorden onmogelijk de frappante vaststelling van uw terugkeer in een ander daglicht kunnen stellen, noch waarom u zonder problemen de grenzen van Venezuela herhaaldelijk kon oversteken. Ook tijdens uw tweede onderhoud met het CGVS slaagt u er niet in helderheid te brengen waarom u bent teruggekeerd naar het land waar u vervolging vreest. U stelde geen problemen gekend te hebben toen u in januari 2018 via de luchthaven van Caracas (Maiquetia) Venezuela binnenkwam en het land een maand later alweer verliet via diezelfde luchthaven (CGVS2 p.15). U denkt dat de inlichtingendiensten niet alle passagiers in het oog kunnen houden en u was bereid het risico te nemen, zo zegt u (CGVS2 p.15). Deze houding strookt absoluut niet met uw verklaringen dat u wel degelijk vervolging diende te vrezen vanwege de autoriteiten in Venezuela (CGVS1, p. 6). U haalt namelijk aan dat er drie à vier maanden na uw vertrek uit Venezuela op 18 juli 2016 colectivo's naar uw wijk kwamen om u te zoeken (CGVS1 p.5,12-13; CGVS2 p.11-14). De colectivo's waren gewapend en agressief doordat ze op de voordeur van uw huis schoten en andere huizen beschadigden (CGVS2 p.11-14). U was op de hoogte van wat er was gebeurd aangezien uw zus S.(...) u opbelde op het moment dat de colectivo's uw huis binnendrongen (CGVS2 p.11-12). Uw zus stuurde u zelfs een videofragment van het incident en een foto van de voordeur vol kogelinslagen meteen na het voorval (CGV2 p.11-12). In die zin was u zich zeker bewust van het risico dat u zou hebben gelopen bij uw terugkeer. Dat u in Caracas verbleef en niet terugkeerde naar uw eigen huis, kan uw terugkeer evenmin vergoelijken, gezien u zelf ook aanhaalt net de regering van Venezuela te vrezen.

Het verweer van uw advocaat dat die zich in uw plaats kan voorstellen dat nood, zijnde uw moeder die ziek was, wet breekt, werd eerder reeds beargumenteerd (CGVS1 p.19). Uw moeder was na haar operatie al hersteld, stelt u (CGVS2 p. 14). Dat blijkt ook uit het feit dat ze het vliegtuig naar Caracas kon nemen (CGVS2 p.14-15). U wilde haar enkel nog eens zien (CGVS2 p.14-15). Ook de aanname van uw raadsman dat de grenzen poreus zijn, u in cognitio terugkeerde naar Venezuela en enkel in Caracas verbleef, kan geen verschoning bieden voor uw inconsistent en risicovol gedrag, zoals eerder gesteld. Uit uw verklaringen en uw paspoort blijkt namelijk dat u via de luchthaven van Caracas (Maiquetia) terug in het land kwam en er via dezelfde luchthaven vertrok (CGVS2 p.15; zie Verslag Aanvraag Internationale Bescherming d.d. 5 december 2018 van de Federale Politie te Zaventem). Uit het verslag van de Federale Politie blijkt dat u op 17 januari 2018 per vliegtuig van de Dominicaanse Republiek naar Venezuela reisde en op 20 februari 2018 opnieuw per vliegtuig terug naar de Dominicaanse Republiek vloog vanuit Venezuela. U deed dit bovendien onder uw eigen naam. Van de luchthaven in de hoofdstad kan bezwaarlijk worden gesteld dat deze grensovergang minder beveiligd zou zijn. In ieder geval blijft de vaststelling dat u terugkeerde en het risico dat u daarbij nam vaststaan.

Ten slotte kan er niet worden voorbij gegaan aan de vaststelling dat u uw terugkeer naar Venezuela tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) niet hebt vermeld (verklaring DVZ d.d. 7 december 2018, vraag 31 p.11). Zulk een terugkeer naar het land waar u vreest vervolgd te worden door haar overheid is een belangrijk gegeven in uw relaas waarvan mag worden verwacht dat u dit steeds aanhaalt wanneer naar uw reisroute wordt gevraagd.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw gestelde vrees op vervolging ten zeerste. Uw vervolgingsverhaal wordt verder ondermijnd door uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

Zo stelde u tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS dat er tussen het eerst en het laatste dreigtelefoontje ofwel weken dan wel zes à zeven dagen zaten (CGVS1 p.13-14). Tijdens uw tweede onderhoud met het CGVS stelde u dan weer dat er tussen het eerste en het laatste dreigtelefoontje maar anderhalve tot twee dagen zat (CGVS2 p.8). Deze inconsistente verklaring over een elementair onderdeel van uw vervolgingsverhaal doet uw geloofwaardigheid verder afzakken.

Ook maakt u niet aannemelijk hoe de overheid te weten was gekomen dat u aan die ene oppositiebetoging had deelgenomen. Tijdens uw eerste onderhoud stelt u nadrukkelijk het niet te weten hoe de regering er achter was gekomen dat u aan dat ene protest had deelgenomen (CGVS1 p.9). Het kon via de colectivo's of via eender wie zijn, stelde u (CGVS1 p.9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u pas tijdens uw tweede onderhoud de topmagistraat Vilma Fernandez benoemt als hoofdschuldige van uw problemen (CGVS2 p.9,13-14,16). Het is opvallend dat u deze persoon en uw band met haar nooit eerder vermeldde. Noch tijdens uw interview met de DVZ op 7 december 2018, noch op uw eerste onderhoud met het CGVS op 18 december 2018 deed u dit. Nochtans is dit een essentieel element in uw vervolgingsverhaal aangezien u, tijdens uw tweede onderhoud althans, Vilma Fernandez net als oorzaak ziet van uw vervolging (CGVS2 p.14). Op de vraag waarom u dit niet eerder vertelde, zegt u dat u in het eerste interview met de DVZ gewoon de feiten moest opnoemen die u overkwamen waren en dat u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS nooit werd gevraagd hoe u aan uw werk bij de rechtbank was geraakt (CGVS2 p.16). Bovendien bent u erg bang van Vilma Fernandez aangezien ze zei dat u het hele regime over u heen zou krijgen (CGVS2 p.16). Bovenstaande argumenten waarom u de naam Fernandez nooit eerder vernoemde zijn niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij/zij meteen alle relevante feiten die te maken hebben met zijn/haar vervolging kenbaar maakt en uiteenzet aan de bevoegde instanties in het land waar hij/zij bescherming vraagt. U heeft dit niet gedaan tot in het midden van uw tweede onderhoud met het CGVS. Daarenboven is Vilma Fernandez volgens uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud net de spilfiguur achter uw vervolging door de overheid (CGVS2 p.9,13-14,16). In die zin kan er niet worden aangenomen dat u haar betrokkenheid niet eerder kon uiteenzetten. Het lijkt er dan ook op dat u uw antwoorden aanpast naargelang de duur van het onderzoek van uw aanvraag om internationale bescherming. Ook al hebt u via haar uw werk bij de rechtbank verkregen, u bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door haar vervolging dient te vrezen in uw land van herkomst.

Vervolgens stemt de inhoud van de video die uw zus S.(...) maakte tijdens de inval van de colectivo's niet overeen met uw verklaringen. U zegt dat op de video te zien is dat mensen via de poort willen binnenkomen en de colectivo's spreken dat ze binnen willen komen (CGVS2 p.11). Uit de video valt echter enkel op te maken dat iemand personen filmt door een soort van poort of deur met tralies (ingediend document nummer 18). De personen die op straat lopen passeren de poort van links naar rechts en gooien projectielen naar anderen. De personen op straat keren zich op geen enkel moment in de richting van de poort of de camera. Waarom die personen op straat lopen en waarom of naar wie ze projectielen gooien blijkt niet uit het videofragment. Bovendien dient opgemerkt te worden dat, indien deze personen werkelijk op zoek waren naar u, waarom ze dan uw huis voorbij lopen zoals te zien is in het videofragment. Dat de personen door de poort in uw huis wilden breken en uw naam riepen blijkt helemaal niet uit het videofragment (CGVS1 p.12-13; CGVS2 p.11). U wordt verteld dat het CGVS op de video enkel en alleen personen ziet passeren langs uw huis en het dus niet aanvielen (CGVS1 p.16). Hierop stelt u dat uw zus niet verder kon filmen omdat ze hopeloos was en het videofragment het enige is wat ze u heeft kunnen opsturen (CGVS1 p.16). Deze verklaring schept vanzelfsprekend geen duidelijkheid waarom de inhoud van het videofragment niet correspondeert met uw verklaringen. Deze vaststelling ondermijnt niet enkel de bewijskracht van het videofragment ter ondersteuning van uw vervolgingsvrees, maar ondermijnt ook uw algemene geloofwaardigheid hierover. Hetzelfde geldt voor de foto van de deur met kogelinslagen die u voorlegt (ingediend document nummer 7). Uit dit document kan geen oorzakelijk verband worden afgeleid hoe de deur beschadigd werd en wie voor die schade verantwoordelijk is. Uit deze foto blijkt bovendien niet eens wiens deur het betreft, noch wanneer de

deur werd beschadigd, en met welk doel. Op zichzelf vermag deze foto dus onmogelijk uw ongeloofwaardig geachte vervolgingsmotieven te herstellen.

Er rijzen bovendien vragen bij het gedrag van uw zus, die het incident waarbij de colectivo's naar uw huis kwamen zou hebben gefilmd. Volgens u belde uw zus u net op het moment van de aanval van de colectivo's om te zeggen dat deze mannen waren binnengekomen (CGVS2 p.11). U bevond zich op dat moment al drie à vier maanden in de Dominicaanse Republiek (CGVS1 p.5,12-13; CGVS2 p.11-14). Waarom uw zus de idee had om u net in zulk een prangende situatie te bellen ondanks dat u niet eens in het land was, is erg vreemd. Het CGVS verbaast zich hierover en vraagt u waarom uw zus u toen opbelde (CGVS2 p.11-12). U stelt dat u diegene was die men zocht en u de eerste was die uw zus kon bellen (CGVS2 p.12). Uw zus wou u verwittigen en zeggen dat ze achter u aan zaten, stelt u (CGVS2 p.12). Dit kan echter bezwaarlijk nieuwe informatie genoemd worden die uw zus u zo dringend moest overmaken, gezien u reeds om die reden naar de Dominicaanse Republiek was gevlucht. Geconfronteerd met de stelling dat het CGVS eerder naar de politie of naar iemand in de buurt zou bellen in plaats van naar u aangezien u zich in een ander land bevond, zegt u dat uw zus u maar voor enkele minuten belde en u zei dat men binnenkwam waarna ze de lijn afsloot. Vanzelfsprekend is ook deze uitleg niet verhelderend (CGVS2 p.12).

Verder moet er worden gewezen op de ontslagbrief die u door een bevriende collega bij de rechtbank liet indienen na uw vertrek uit Venezuela op 18/07/2016 (CGVS1 p.10; CGVS2 p.2-3). De ontslagbrief werd ongeveer een week na uw vertrek uit Venezuela ingediend, namelijk op 23 of 27 juli 2016 (CGVS1 p.5,10; CGVS2 p.11). U wordt gevraagd waarom u die moeite deed om uw ontslagbrief in te dienen bij een overheidsdienst aangezien u toch werd vervolgd door de overheid (CGVS1 p.10). U stelt dat u alles moest afsluiten zodat u niet meer in het systeem zou verschijnen en u een volledig nieuw leven wou (CGVS1 p.10). Tijdens uw tweede onderhoud wordt u opnieuw geconfronteerd met dezelfde vaststelling (CGVS2 p.10). U herhaalt dat u al in de Dominicaanse Republiek was en niet meer ingeschreven wou staan in het gerechtelijke systeem van de staat (CGVS2 p.10). Vanzelfsprekend zegt het feit dat u een ontslagbrief neerlegde niets over uw mogelijke vervolgingsfeiten vanwege de overheid. Integendeel, door net een ontslagbrief neer te leggen, toont u aan op een goed blaadje te willen blijven staan met de overheid om uw afwezigheid aldaar te willen legaliseren. U onderschrijft deze conclusie van het CGVS, want stelt zelf ook dat u niets meer te maken wou hebben met het systeem en zich wou afsluiten van alles omdat u anders op een rode lijst zou blijven staan, u zich volledig wou ontdoen van het rechterlijke systeem en u niet weg ging om definitief weg te gaan. Ook dachten u en uw moeder dat de regering u dan gerust zou laten (CGVS2 p.10-11). Deze redeneringen kunnen het CGVS niet overtuigen daar u in Venezuela diende te vreten voor uw leven en u net daarom het land amper een week eerder had verlaten. Bovendien ondermijnt uw verklaring dat u niet van plan was definitief weg te gaan nog maar eens uw vrees voor vervolging. Al uw verklaringen ten spijt bent u er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van de noodzaak om uw ontslag in te dienen bij de overheid die u net vreesde.

Uw raadsman merkt hierbij op dat indien u uw ontslagbrief niet zou hebben ingediend, dit op zich al als verraad zou kunnen worden beschouwd (CGVS1 p.19). Uw advocaat erkent dat dit maar een hypothese is van zijn kant (CGVS1 p.19). Uw raadsman gaat verder door te stellen dat volgens de wetgeving die in Venezuela courant is, u de ontslagbrief zal hebben ingediend om juist niet te worden aanzien als iemand die het land in de steek heeft gelaten (CGVS1 p.19). Uw advocaat brengt dus niets aan waardoor voorgaande vaststellingen van het CGVS zouden veranderen. Tot slot wijst uw advocaat erop dat u eigenlijk tussen twee vuren zit daar u mogelijk omwille van uw jarenlange werk voor de overheid ook misschien in gevaar kan komen door de oppositie (CGVS1 p.19). Deze blote bewering van uw advocaat vindt evenwel geen basis in uw verklaringen, gedurende beide onderhouden.

Ook de door u neergelegde tewerkstellingsattesten (zie ingediend document nummer 16 & 19) ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging ten opzichte van de overheid. Zo dateert een attest van 6 juni 2016, met andere woorden een maand vóór uw vertrek uit Venezuela op 18 juli 2016, en dus ook vóór het moment dat u uw ontslagbrief indiende (CGVS1 p.10; CGVS2 p.2-3). Het andere document werd dan weer opgemaakt in december 2018, en zoals u verklaart door uw moeder opgehaald een week voor uw eerste onderhoud op het CGVS op 18 december 2018 (CGVS1 p.10-11). Het mag verbazing heten dat de overheid die u wilt vervolgen eenvoudigweg twee tewerkstellingsattesten afgeeft die aantonen dat u er gewerkt hebt en reglementair gestopt bent. Nog frappanter is dat uw moeder dit document in uw naam is gaan kunnen opvragen bij de actor waarvoor u vervolging vreest. Dat uw moeder daarbij zo veel risico nam, gezien u net internationale bescherming inroept uit vrees voor diezelfde overheid, is zeer vreemd en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.

U hebt het CGVS er aldus niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela. Uit bovenstaande kan immers geconcludeerd worden dat er aan uw vervolgingsverhaal geen geloof kan worden gehecht zoals u het CGVS heeft voorgehouden.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw identiteitskaart, die van uw moeder, de paspoorten van uw vader en van uw grootvader en de overige identiteitsdocumenten van uw familie in Spanje zijn louter een bewijs van identiteit. De documenten in verband met uw geplande nationaliteitsaanvraag te Spanje, zoals de geboortecertificaten en andere documenten die uw verwantschap met uw vader moeten aantonen, vallen onder dezelfde categorie. Uw identiteit en die van uw familieleden staan niet ter discussie. Uw diploma's tonen aan dat u universitair geschoold bent. Het rapport over politieke vervolging in Venezuela, de drie foto's en de vier persartikels betreffende demonstraties wijzen op de algemene toestand in Venezuela. Deze documenten hebben evenwel geen betrekking op uw persoon en kunnen zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden asiolverhaal. Uw werkbadge, de foto van het embleem van de rechtbank, de zes foto's met uw collega's bij de rechtbank, uw certificaat als advocate, en de twee tewerkstellingsattesten van de rechtbank legt u voor om uw werk bij de rechtbank te staven. Dat u voor de rechtbank hebt gewerkt wordt door het CGVS niet betwijfeld. Bovenstaande documenten zeggen echter niets over uw persoonlijke vrees op vervolging. De foto van uw zus S.(...) die aan een protest deelneemt bewijst eveneens niets meer dan dat uw zus op deze foto staat met een bord. Deze foto zegt op zich niets over uw persoonlijke vrees. Bovendien is het opvallend dat uw zus er wel in zou slagen een foto van zichzelf te nemen tijdens haar deelname aan een demonstratie, maar u niet (CGVS1 p.9). De foto van een deur met kogelinslagen en het videofragment werden reeds eerder besproken. De door u neergelegde documenten zijn dan ook niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsverhaal te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen vrouw met meer dan zes jaar werkervaring en u bent universitair geschoold (CGVS1 p.2; CGVS2 p.13; Verklaring DVZ vraag 11 en 12). Ook bezitten uw ouders zelf al twee eigen huizen (CGVS2 p. 7) en beschikken uw moeder, uw broers en uw zussen in Venezuela over een vaderlandskaat (carnet de la patria), waardoor ze beroep kunnen doen op bepaalde sociale voordelen (CGVS1 p.4). Ook is uw familie in Spanje u en uw familie ter wille gezien ze uw vader in het verleden reeds financieel hielpen (CGVS2 p.4). U was ten slotte in staat om op zelfstandige basis meer dan twee jaar in de Dominicaanse Republiek te verblijven (CGVS1 p.3). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er

wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 3, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Tevens stelt zij dat zij gelet op de humanitaire situatie in haar land van herkomst in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen en dat er in Venezuela sprake is van een uitzonderlijke veiligheidssituatie.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een artikel van de website www.dw.com van 6 oktober 2018 met betrekking tot de grensbewaking in Venezuela (stuk 3); een artikel uit 'The Financial Times' van 29 januari 2019 met betrekking tot de steun van het leger voor president Maduro (stuk 4); verscheidene artikels, afschriften van webpagina's en berichten op sociale media in het

Spaans met betrekking tot mevrouw Vilma Maria Fernandez Gonzalez (stuk 5); ACAPS, Thematic report on the humanitarian crisis in Venezuela, 23 mei 2018 (stuk 6); International Crisis Group, Containing the Shock Waves from Venezuela, 21 maart 2018 (stuk 7); een artikel uit Le Monde van 31 januari 2019 (stuk 8); een artikel uit Le Monde van 31 januari 2019 (stuk 9); een artikel uit De Standaard van 30 januari 2019 (stuk 10); Office of the United High Commissioner for Human Rights (OHCHR), Human Right Violations in de Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018 (stuk 11); Amnesty International, Annual report 2017/2018 Venezuela (stuk 12); Human Rights Watch, country summary Venezuela, januari 2018 (stuk 13); United States Department of State, Human Rights Report 2017 Venezuela (stuk 14); ACAPS, Regional update Venezuela, 5 september 2018 (stuk 15); Amnesty International, Nights of terror: attacks and illegal raids on homes in Venezuela, 2017 (stuk 16); UNHCR, Guidance note on the outflow of Venezuelans, maart 2018 (stuk 17).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij vreest te worden vervolgd door de Venezolaanse overheid omwille van haar ontmaskerde deelname aan een protestmars. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hieraan geen geloof wordt gehecht. Vooreerst wordt opgemerkt dat (i) verzoekster terugkeerde naar Venezuela in januari 2018, nadat zij Venezuela had verlaten op 18 juli 2016 uit vrees voor vervolging door de overheid, en hierbij dus een groot risico nam, (ii) zij zonder problemen de grenzen van Venezuela herhaaldelijk kon oversteken, en (iii) verzoekster haar terugkeer naar Venezuela ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft. De commissaris-generaal vervolgt dat verzoeksters vluchtrelaas verder ondermijnd wordt door haar onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zij inconsistente verklaringen aflegt over de tijdsperiode tussen de verschillende dreigtelefoontjes, (ii) zij niet aannemelijk gemaakt heeft hoe de overheid te weten was gekomen dat zij aan die ene oppositiebetoging had deelgenomen en zij tot op haar tweede onderhoud bij het CGVS de topmagistraat Vilma Fernandez Gonzalez nooit vernoemde als hoofdschuldige van haar problemen, (iii) de inhoud van de video die verzoeksters zus S. maakte tijdens de inval van de colectivo's niet overeenkomt met verzoeksters verklaringen en uit de foto van de deur met kogelinslagen geen oorzakelijk verband kan afgeleid worden, (iv) er vragen rijzen bij het gedrag van verzoeksters zus, zoals waarom zij het idee had om verzoekster te bellen tijdens de aanval van de colectivo's ondanks verzoekster niet eens in het land was, (v) de vraag rijst waarom verzoekster de moeite nam om haar ontslagbrief in te dienen bij een overheidsdienst aangezien zij toch werd vervolgd door de overheid, en (vi) het niet geloofwaardig is dat de overheid die verzoekster wil vervolgen eenvoudigweg twee tewerkstellingsattesten afgeeft en haar moeder dit in verzoeksters naam is kunnen gaan opvragen bij de actor waarvoor verzoekster vervolging vreest. Voorts is de commissaris-generaal van mening dat de door haar voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek in positieve zin kunnen doen ombuigen.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.3.1. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoeksters terugkeer naar Venezuela vanuit de Dominicaanse Republiek, nadat zij Venezuela had verlaten op 18 juli 2016 uit vrees voor vervolging door de overheid, en het risico dat zij daarbij nam.

Verzoekster voert aan dat geen enkel systeem van grensbewaking volledig sluitend is, vooral in een land als Venezuela. Het feit dat zij gekend is bij de inlichtingendiensten en bij de colectivo's die hiermee in verband staan, betekent volgens haar nog niet dat zij gekend is bij de grensbewaking die ten tijde van haar terugkeer naar Venezuela in januari 2018 nog onder controle stonden van de Nationale Garde, een onderdeel van de Venezolaanse strijdkrachten, die tot nader order het regime steunen, doch niet volledig samenvallen met het door de PSUV (de Chavistische regeringspartij Venezuela) gecontroleerde staatsapparaat. Verzoekster verwijst naar een artikel van 6 oktober 2018 met betrekking tot de grensbewaking in Venezuela (stuk 3) en een artikel uit 'The Financial Times' van 29 januari 2019 met betrekking tot de steun van het leger voor president Maduro (stuk 4).

Verzoekster kan niet worden gevolgd. Uit haar verklaringen en haar paspoort blijkt namelijk dat zij via de luchthaven van Caracas (Maiquetia) terug in het land kwam en er via dezelfde luchthaven vertrok (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p.15; zie Verslag Aanvraag Internationale Bescherming d.d. 5 december 2018 van de Federale Politie te Zaventem waaraan kopieën van haar paspoort zijn gevoegd). Verzoekster reisde op 17 januari 2018 per vliegtuig van de Dominicaanse Republiek naar Venezuela en vloog op 20 februari 2018 opnieuw per vliegtuig terug naar de Dominicaanse Republiek vanuit Venezuela. Verzoekster deed dit bovendien onder haar eigen naam. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan van de luchthaven in de hoofdstad bezwaarlijk worden gesteld dat deze grensovergang minder beveiligd zou zijn. De twee bijgebrachte persartikels waarin te lezen valt dat de grensbewaking in Venezuela worden verscherpt en het leger president Maduro steunt, toont het tegendeel niet aan. In ieder geval blijft de vaststelling dat verzoekster terugkeerde en het risico dat zij daarbij nam, vaststaan. Verzoekster haalde namelijk aan dat er drie à vier maanden na haar vertrek uit Venezuela op 18 juli 2016 gewapende colectivo's naar haar wijk kwamen om haar te zoeken en op de voordeur van haar huis schoten en andere huizen beschadigden (notities persoonlijk onderhoud 18 december 2018, p. 5,12-13; notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p.11-14). Verzoekster was zich derhalve zeker bewust van het risico dat zij zou hebben gelopen bij haar terugkeer. Dat zij de nodige voorzorgen zou hebben genomen door niet terug te keren naar haar eigen huis maar in een hotel te verblijven in Caracas (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p. 14), kan haar terugkeer niet vergoelijken gezien zij aanhaalt ook de regering van Venezuela te vrezen.

Verzoekster betwist in voorliggend verzoekschrift overigens niet dat zij een risico liep door terug te keren naar Venezuela, doch tracht dit te rechtvaardigen door te verwijzen naar de preciaire gezondheidstoestand van haar moeder. Verzoekster overtuigt echter in geen geval. Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud immers dat haar moeder al was hersteld van haar operatie en zij in staat was om te vliegen naar Caracas (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p. 14-15). Dat zij dergelijk groot risico nam omwille van de gezondheidstoestand van haar moeder terwijl haar moeder reeds hersteld was en in staat was te vliegen, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat zij haar moeder geld diende te geven tijdens haar terugkeer zoals tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud voorgehouden, wat verzoekster in haar verzoekschrift overigens niet langer te berde brengt, ondermijnt verzoekster ook door tijdens haar tweede onderhoud te stellen dat zij reeds vanuit de Dominicaanse Republiek geld overschreef naar haar familie in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p. 2).

2.3.2.3.2. Tevens kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze oordeelt dat verzoeksters vluchtrelaas verder ondermijnd wordt door haar onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal blijkt geeft van een manifeste bevooroordeeling daar hij schijnbaar niet beseft dat het voor verzoekster afkomstig uit een ondemocratische staat allerminst evident is om vertrouwen te stellen in de overheidsinstelling van de

staat waar zij bescherming vraagt. Zij voert aan dat haar houding en angst om de naam van topmagistraat Vilma Fernandez Gonzalez te vermelden, in die optiek te verklaren valt.

Verzoeksters betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. X). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht eerder melding te maken van de topmagistraat Vilma Fernandez Gonzalez, nu deze aan de basis zou liggen van haar beweerde vervolgingsproblemen daar zij tijdens haar tweede onderhoud op het CGVS deze magistraat benoemt als hoofdschuldige van haar problemen. Wat betreft de bewering dat zij, gelet op haar afkomst uit een ondemocratisch land, niet onmiddellijk haar vertrouwen kon stellen in de Belgische autoriteiten vertrouwen, wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Verzoekster hekelt dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud amper aandacht besteedde aan de elementen met betrekking tot Vilma Fernandez Gonzalez, terwijl die cruciaal zijn voor haar relaas. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen", zodat niet kan worden begrepen waarom zij in onderhavig verzoekschrift stelt betreurd te zijn omdat zij het voorgaande niet specifiek uiteen kon zetten. Verzoekster gaat er met haar verweer overigens duidelijk aan voorbij dat zij deze elementen zelf pas in het midden van haar tweede persoonlijk onderhoud kenbaar heeft gemaakt, terwijl die, zo zij zelf aangeeft, uiterst cruciale elementen zijn voor haar vluchtrelaas.

De in het verzoekschrift aangebrachte elementen met betrekking tot Vilma Fernandez Gonzalez weten daarenboven evenmin te overtuigen. Verzoekster herhaalt dat voormelde haar hiërarchische overste was toen zij bij de rechtbank werkte, dat Vilma Fernandez Gonzalez bevriend was met haar moeder en dat verzoekster via de magistraat haar werk heeft verkregen bij de rechtbank. Zij duidt aan dat men zich bijgevolg gemakkelijk kan voorstellen dat het gegeven dat zij weigerde deel te nemen aan pro-regeringsactiviteiten en zelfs deelnam aan marsen van de oppositie, uitermate slecht is gevallen bij Vilma Fernandez Gonzalez, doch komt met haar argumentering niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Dat verzoekster door deze topmagistraat vervolging dient te vrezen, blijkt nergens uit en weet verzoekster evenmin te onderbouwen aan de hand van objectieve elementen. De algemene informatie waarnaar verzoekster verwijst met betrekking tot Vilma Fernandez Gonzalez, waaruit blijkt dat deze magistraat verder is opgeklommen binnen de rangen van het Venezolaans gerechtelijk apparaat en zij bekend staat als voornaam medestander van het Chavistische regime, verandert hier niets aan.

Waar in de bestreden beslissing vragen rijzen bij het gedrag van verzoeksters zus omtrent het incident met de colectivo's en gesteld wordt dat het CGVS eerder naar de politie of naar iemand in de buurt zou bellen in plaats van naar verzoekster aangezien zij zich in een ander land bevond, werpt verzoekster op dat het contacteren van de politionele autoriteiten in een ondemocratische staat op een moment wanneer men belaagd wordt door gewapende militieën die in nauw verband staan met datzelfde ondemocratische staatsapparaat, natuurlijk geen optie is. In zoverre verzoekster hierin kan worden gevolgd, biedt zij echter geen verklaring waarom haar zus niet naar iemand anders in de buurt zou bellen in plaats van naar verzoekster die reeds om die reden naar de Dominicaanse republiek was gevlucht en er zich al drie à vier maanden bevond. Tevens gaat verzoekster met haar betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de inhoud van de video die haar zus maakte tijdens de inval van de colectivo's, niet overeenkomt met haar verklaringen. De Raad benadrukt dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. De vaststelling dat de inhoud van het videofragment niet correspondeert met verzoeksters verklaringen, ondermijnt niet enkel de bewijskracht van het videofragment ter ondersteuning van haar vervolgingsvrees, maar ondermijnt ook verzoeksters algemene geloofwaardigheid hierover. Hetzelfde geldt voor de foto van de

deur met kogelinslagen die verzoekster voorlegt. Uit dit document kan geen oorzakelijk verband worden afgeleid hoe de deur beschadigd werd en wie voor die schade verantwoordelijk is. Uit deze foto blijkt bovendien niet eens wiens deur het betreft, noch wanneer de deur werd beschadigd, en met welk doel. Verzoekster komt in het verzoekschrift met haar verweer dat *“In casu wordt niet betwist dat hier wel degelijk sprake is van een foto van een deur met kogelinslagen; Gelet op de gekende context in Venezuela alsook het profiel van verzoekende partij dat evenmin in twijfel wordt getrokken kan men zich dus wel een plausibele en aannemelijke voorstelling maken over hoe en waarom er kogelinslagen op een deur zijn gekomen, deur waarvan niets aantoonde dat het niet de deur van de woning van verzoekende partij zou kunnen zijn.”*, niet verder dan het tegenspreken van de gedane vaststellingen en het uiten van loutere veronderstellingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat deze foto op zichzelf onmogelijk verzoekster ongeloofwaardig geachte vervolgingsmotieven vermag te herstellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op de ontslagbrief die verzoekster door een bevriende collega bij de rechtbank liet indienen na haar vertrek uit Venezuela op 18 juli 2016, waarbij de vraag gesteld wordt waarom verzoekster die moeite deed om haar ontslag in te dienen bij een overheidsdienst aangezien zij toch werd vervolgd door de overheid. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift dat zij haar ontslagbrief heeft ingediend omdat zij uit principe niets meer te maken wilde hebben met het apparaat dat in haar ogen de bron is van zoveel onrechtvaardigheid en het niet meer dan normaal is dat zij haar ontslag ook formeel wenste te bekrachtigen. Tevens verwijst verzoekster naar de uitleg van haar raadsman zoals aangebracht tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De bestreden beslissing luidt wat betreft haar ontslagbrief als volgt: *“Verder moet er worden gewezen op de ontslagbrief die u door een bevriende collega bij de rechtbank liet indienen na uw vertrek uit Venezuela op 18/07/2016 (CGVS1 p.10; CGVS2 p.2-3). De ontslagbrief werd ongeveer een week na uw vertrek uit Venezuela ingediend, namelijk op 23 of 27 juli 2016 (CGVS1 p.5,10; CGVS2 p.11). U wordt gevraagd waarom u die moeite deed om uw ontslagbrief in te dienen bij een overheidsdienst aangezien u toch werd vervolgd door de overheid (CGVS1 p.10). U stelt dat u alles moest afsluiten zodat u niet meer in het systeem zou verschijnen en u een volledig nieuw leven wou (CGVS1 p.10). Tijdens uw tweede onderhoud wordt u opnieuw geconfronteerd met dezelfde vaststelling (CGVS2 p.10). U herhaalt dat u al in de Dominicaanse Republiek was en niet meer ingeschreven wou staan in het gerechtelijke systeem van de staat (CGVS2 p.10). Vanzelfsprekend zegt het feit dat u een ontslagbrief neerlegde niets over uw mogelijke vervolgingsfeiten vanwege de overheid. Integendeel, door net een ontslagbrief neer te leggen, toont u aan op een goed blaadje te willen blijven staan met de overheid om uw afwezigheid aldaar te willen legaliseren. U onderschrijft deze conclusie van het CGVS, want stelt zelf ook dat u niets meer te maken wou hebben met het systeem en zich wou afsluiten van alles omdat u anders op een rode lijst zou blijven staan, u zich volledig wou ontdoen van het rechterlijke systeem en u niet weg ging om definitief weg te gaan. Ook dachten u en uw moeder dat de regering u dan gerust zou laten (CGVS2 p.10-11). Deze redeneringen kunnen het CGVS niet overtuigen daar u in Venezuela diende te vreten voor uw leven en u net daarom het land amper een week eerder had verlaten. Bovendien ondermijnt uw verklaring dat u niet van plan was definitief weg te gaan nog maar eens uw vrees voor vervolging. Al uw verklaringen ten spijt bent u er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van de noodzaak om uw ontslag in te dienen bij de overheid die u net vreesde.*

Uw raadsman merkt hierbij op dat indien u uw ontslagbrief niet zou hebben ingediend, dit op zich al als verraad zou kunnen worden beschouwd (CGVS1 p.19). Uw advocaat erkent dat dit maar een hypothese is van zijn kant (CGVS1 p.19). Uw raadsman gaat verder door te stellen dat volgens de wetgeving die in Venezuela courant is, u de ontslagbrief zal hebben ingediend om juist niet te worden aanzien als iemand die het land in de steek heeft gelaten (CGVS1 p.19). Uw advocaat brengt dus niets aan waardoor voorgaande vaststellingen van het CGVS zouden veranderen. Tot slot wijst uw advocaat erop dat u eigenlijk tussen twee vuren zit daar u mogelijk omwille van uw jarenlange werk voor de overheid ook misschien in gevaar kan komen door de oppositie (CGVS1 p.19). Deze blote bewering van uw advocaat vindt evenwel geen basis in uw verklaringen, gedurende beide onderhouden.”

Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met haar kritiek aan het adres van de commissaris-generaal en het tegenspreken van de desbetreffende bevindingen schromelijk in gebreke blijft. Het blijft hoe dan ook vaststaan dat het feit dat verzoekster een ontslagbrief neerlegde, niets zegt over haar voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de overheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat ook de door verzoekster neergelegde tewerkstellingsattesten de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vervolging ten opzichte van de overheid ondermijnen. Verzoekster werpt op dat deze attesten bekomen werden door een advocaat die vermoedelijk wel de juiste kanalen kan aanspreken om documenten te bekomen voor zijn cliënte, doch biedt met deze redenering nog steeds geen verklaring voor het feit dat de overheid die verzoekster wilt vervolgen eenvoudigweg twee tewerkstellingsattesten afgeeft die aantonen dat zij er gewerkt heeft en reglementair gestopt is noch dat haar moeder het tewerkstellingsattest opgemaakt in december 2018 is kunnen gaan ophalen bij de actor waarvoor verzoekster vervolging vreest. Dat haar moeder daarbij zo veel risico nam, gezien verzoekster net internationale bescherming inroept uit vrees voor diezelfde overheid, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vrees.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente verklaringen aangaande de tijdsperiode tussen het eerste en het laatste dreigtelefoontje, stelt de Raad vast dat verzoekster deze motieven volledig ongemoeid laat. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekster daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoeksters nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het CGVS heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoeksters kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

2.3.2.3.3. Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorts terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw identiteitskaart, die van uw moeder, de paspoorten van uw vader en van uw grootvader en de overige identiteitsdocumenten van uw familie in Spanje zijn louter een bewijs van identiteit. De documenten in verband met uw geplande nationaliteitsaanvraag te Spanje, zoals de geboortecertificaten en andere documenten die uw verwantschap met uw vader moeten aantonen, vallen onder dezelfde categorie. Uw identiteit en die van uw familieleden staan niet ter discussie. Uw diploma's tonen aan dat u universitair geschoold bent. Het rapport over politieke vervolging in Venezuela, de drie foto's en de vier persartikels betreffende demonstraties wijzen op de algemene toestand in Venezuela. Deze documenten hebben evenwel geen betrekking op uw persoon en kunnen zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden asiolverhaal. Uw werkbadge, de foto van het embleem van de rechtbank, de zes foto's met uw collega's bij de rechtbank, uw certificaat als advocate, en de twee tewerkstellingsattesten van de rechtbank legt u voor om uw werk bij de rechtbank te staven. Dat u voor de rechtbank hebt gewerkt wordt door het CGVS niet betwijfeld. Bovenstaande documenten zeggen echter niets over uw persoonlijke vrees op vervolging. De foto van uw zus S.(...) die aan een protest deelneemt bewijst eveneens niets meer dan dat uw zus op deze foto staat met een bord. Deze foto zegt op zich niets over uw persoonlijke vrees. Bovendien is het opvallend dat uw zus er wel in zou slagen een foto van zichzelf te nemen tijdens haar deelname aan een demonstratie, maar u niet (CGVS1 p.9). De foto van een deur met kogelinslagen en het videofragment werden reeds eerder besproken. De door u neergelegde documenten zijn dan ook niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsverhaal te herstellen.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, maar zij concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster maakt immers geenszins aannemelijk dat zijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij meer dan zes jaar werkervaring heeft en universitair geschoold is (notities persoonlijk onderhoud 18 december 2018, p.2; notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p.13; verklaring DVZ vraag 11 en 12). Ook bezitten haar ouders twee eigen huizen (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p. 7) en beschikken haar moeder, haar broers en haar zussen in Venezuela over een vaderlandskaat (carnet de la patria) waardoor ze beroep kunnen doen op bepaalde sociale voordelen (notities persoonlijk onderhoud 18 december 2018, p.4). Ook is verzoeksters familie in Spanje haar en haar familie ter wille gezien ze haar vader in het verleden reeds financieel hielpen (notities persoonlijk onderhoud 10 januari 2019, p.4). Verzoekster was tevens in staat om op zelfstandige basis meer dan twee jaar in de Dominicaanse Republiek te verblijven (notities persoonlijk onderhoud 18 december 2018, p.3). Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat dit alles teniet wordt gedaan door het feit dat zij in het geval van terugkeer naar Venezuela als landverraadster zou worden bestempeld en dientengevolge haar vorige baan bij de rechtbank niet zou kunnen hervatten, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door haar aangevoerde problemen met de Venezolaanse overheid. Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoekster geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Venezuela. De Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De selectieve verwijzing naar bepaalde passages uit de in het administratief dossier vervatte COI Focus betreffende de socio-economische situatie in Venezuela, kan immers geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een preciaire situatie dreigt terecht te komen. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in diens besluit waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

2.3.3.2. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift uitvoerig naar de hoge graad van geweld in Venezuela en brengt in dit verband verschillende krantenartikels en rapporten bij. Zowel de commissaris-generaal als de Raad erkent dat het geweld er wijdverspreid is. Zo blijkt uit zowel de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier als uit de door verzoekster bijgebrachte informatie onder andere dat Venezuela door de diepe politieke, economische en sociale crisis in een staat van chaos terecht gekomen is en dat het risico bestaat dat het geweld zulke proporties aanneemt dat de overheid niet meer in staat is de geweldplegingen van de paramilitaire groepen in de hand te houden.

Het geweld wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de megabandas, enz. (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, p. 45). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan echter niet blijken dat er in Venezuela actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekster voert aan dat de situatie in Venezuela dermate volatiel en onvoorspelbaar is geworden, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de situatie zulke proporties heeft aangenomen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoekster tracht met haar selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad besluit dienaangaande dat het de taak is van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De verwijzing naar algemene rapporten en krantenartikels betreffende de situatie in het land van herkomst volstaan niet om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

De door verzoekster aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben betrekking op personen afkomstig uit El Salvador. De verwijzing naar deze arresten is bijgevolg niet dienstig. Bovendien hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

2.3.3.3. Waar verzoekster nog verwijst naar de UNHCR “*Guidance note on the outflow of Venezuelans*” van maart 2018, merkt de Raad vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te menen, nergens in dit rapport wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. In het rapport wordt enkel opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hun toegang te verlenen tot de asielprocedure, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig herkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder verklaart UNHCR dat het maatregelen die een versnelde of vereenvoudigde toepassing van de Vluchtelingenconventie mogelijk maken, steunt.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER